

CVETKO SLAVIN:

ZVEZDE SO SE KRIŽALE ...

Jaz ne vem, zakaj mi noče
iti pesem iz srca —
v tihi noči v mirni koči
slišal sem jo vrh gora:

— Očku sin je velik vzrasel,
v sinu skrita, mehka moč,
pa na pot ga je zvalila,
ah, na pot od ljubih koč.

V dalji rožni bi pogledal
ptički-sreči rad v oči —
pa so križale se zvezde,
in nič več jih videl ni ...

Očka stal je tam na pragu
in oziral se v nebo,
daleč, daleč je v nižine
rosno plavalo oko.

Prišle ptičke-lastavičke,
prišle so mu v gorski kraj:
„Ptičke ljube, lastavičke,
kdaj se vrne on nazaj?“

Ptičke drobne, lastavičke
so odplavale domov
pa so gnezdece si mehko
spletale pod ljubi krov ...

Ptičke-lastavičke tretjo
k nam prinesle so pomlad,
pa čez grob so mirni očku
tiho plavale takrat — —

Jaz ne vem, zakaj mi noče
iti pesem iz srca —
kaj se zdi mi, kot bi hodil
črez pokojna, grobna tla ...



MIRA WAGNERJEVA:

NA VASI FANTJE POJEJO ...

Na vasi fantje pojejo,
in jaz ne vem, zakaj
v srce se vrača davni čas,
ah, sladki čas nazaj.

In sanje prošle vstajajo,
budijo se, živé,
in v hrepenenju davnih dni
drhtí, gorí srce.

Ah, kaj se ni približala
mladost mi sladka res?
Kaj ni spet trdna kot nekdanj
dveh src skrivnostna vez? ...

Na vasi fantje pojejo,
in jaz ne vem, zakaj
v srce se vrača davni mi,
ah, davni raj nazaj ...

